

ואפילו הקופיץ אינה טעונה טבילה, היות שצריך לה כדי לשבר בה עצמות.

ואם נמצאת הקופיץ כשהיא קשורה לסכין — הרי היא כסכין.

והרי הקופיץ בחזקת טהרה אפילו אם מצאה בארבעה עשר שחל בחול. שהרי הוא צריך אז את הסכין לשחיטה, ובודאי הטביל הבעלים המאבד את הקופיץ יחד עם הסכין, שהרי הוא קשור אליה.

ומדייקת הגמרא: מכך שהסיפא מדברת אודות מצייאת הסכין והקופיץ בשבת וביום טוב, מכלל זה יש להוכיח, דרישא האומרת שהמוצא קופיץ בין בזה ובין בזה שונה ומטביל — לאו בשבת עסקינן.

כי אם גם הרישא מדברת בשבת נסתרים דברי הברייתא מהרישא לסיפא!

ובהכרח, שהברייתא היא כבן תימא, ולדבריו יש להטביל את הקופיץ הנמצא בארבעה עשר ביום חול, היות ולא הטבילוה הבעלים שאיבדוה. לפי שאין לו צורך להטבילה בשלשה עשר, היות ובארבעה עשר אין לו צורך בשבירת עצמות.

ומוכח שלבן תימא אסור לשבור את עצמות חגיגת ארבעה עשר!

ומנסה הגמרא לדחות, ולומר שאין הכרח שהברייתא כבן תימא [שלפיו אין שוברים את עצמות חגיגת ארבעה עשר, ולכן אין לבעלים צורך בקופיץ, ולפיכך לא הטבילוה].

ואלא המדובר בברייתא אפילו לרבנן, שלדעתם אין ודאות שהבעלים של הקופיץ

הטבילו אותה היות ויתכן שלא היה להם כלל צורך בהבאת חגיגת ארבעה עשר [ולכן לא היה להם עצמות לשבר ביום ארבעה עשר].

שאם בא הפסח במרובה, שהיתה החבורה ב-ע מועטת, והיה בשר מרובה מקרבן הפסח לכל אחד מהחבורה, שיכלו לשבוע ממנו, הם אינם מביאים עמו חגיגה.

ולכן לא הטבילו הבעלים את הקופיץ, לפי שלא היה להם עצמות של קרבן חגיגה לשבר.

ותממה הגמרא: מנא ידעי הבעלים של הקופיץ, ביום שלשה עשר לניסן, שאין הם צריכים להטביל את הקופיץ לפני שקיעת החמה, היות ולא יביאו למחר חגיגה כי יש להם בשר פסח מרובה, ולא יהיה להם עצמות לשבר?

והרי עד למחר יכולים להמנות עליו אנשים רבים, ויצטרכו להביא חגיגה, ויהיה אז זקוק לקופיץ כדי לשבר בה את העצמות.

ומנסה הגמרא להעמיד שאין צורך למחרת בקופיץ, היות ולא יביאו קרבן חגיגה, מחמת שבא הפסח בטומאה:

ואלא, שבא הפסח בטומאה, שהיו רוב הציבור טמאים, והותר להם להביא בטומאה רק קרבן פסח, ולא קרבן חגיגה.

וגם את האוקימתא הזאת דוחה הגמרא:

סוף סוף מנא ידעי הבעלים של הקופיץ ביום שלשה עשר [שצריך אז להטביל את הקופיץ עבור קרבן החגיגה] שלמחר יהיו רוב הציבור טמאי מת, ולא יביאו קרבן חגיגה?